

Doamna și Șarpele

Când noul rege al Camelotului are de gând să-ți omoare iubirea vieții, să-ți răpească cea mai bună prietenă și să te vâneze ca pe un câine... e bine să ai un plan.

Dar Agatha n-avea niciun plan.

N-avea aliați.

Nu avea unde să se ascundă.

Așa că fugi.

Fugi cât putu de departe de Camelot, fără să aibă o țintă sau o destinație, croindu-și drum prin Pădurea

Nesfârșită, agățându-și rochia neagră în urzici și crengi, în timp ce soarele răsărea și apunea. Fugea, și geanta cu globul de cristal al Decanei i se lovea de coaste. Fugea în timp ce pe copaci începeau să apară afișe cu chipul ei, pe care scria CĂUTATĂ, avertizând-o că veștile se răs-pândeau mai iute decât o puteau purta pe ea picioarele și că nu mai era în siguranță nicăieri.

Până a doua zi, făcu bășici în tălpi; mușchii îi zvâc-neau, hrăniți doar cu fructe de pădure și mere și ciuperci pe care le culegea din mers. Parcă se învățea în cerc: ma-lurile învăluite în ceață ale râului Mahadeva, granițele ținutului Gillikin, apoi iar Mahadeva la mijitul zorilor. Nu se putea gândi la un plan sau la un adăpost. Nu se putea gândi deloc la prezent. Gândurile îi erau în trecut: „Tedros în lanțuri... condamnat la moarte... prietenii ei închiși... Merlin târât fără simțire... un ticălos Rău care purta coroana lui Tedros...”

Străbătu un val de ceață roz, în căutarea potecii. Nu Gillikin era regatul ceții roz? Nu asta îi învățase Yuba Gnomul la școală? Dar ieșise din Gillikin de ore bune. Cum de era din nou acolo? Trebuia să fie atentă... tre-buia să se gândească la ce urmează, nu la ce-a fost... dar acum nu vedea decât vălătuci de ceață roz luând forma Șarpelui, băiatul acela cu mască, acoperit de solzi, des-pre care fusese convinsă că era mort, dar pe care tocmai îl văzuse în viață...

Până să se dezmeticească, ceața dispăruse și se făcuse noapte. Ajunsesse cumva în Pădurea Știmfelor, dar nici urmă de potecă. Se porni o furtună ce arunca cu fulgere printre copaci. Agatha se ghemui sub pălăria uriașă a unei ciuperci.

Încotro s-o apuce? Cine s-o ajute când toți cei în care avea încredere erau închiși? Se bazase mereu pe intuiție, pe capacitatea ei de a ticlui un plan pe loc. Dar cum putea să se gândească la un plan când nici măcar nu știa cu cine se lupta?

„L-am văzut pe Șarpe mort.

Dar, de fapt, nu e...

Și Rhian era încă pe scenă...

Deci Rhian nu poate fi Șarpele.

Șarpele e altcineva.

Sunt în cârdășie.

Leul și Șarpele.“

Se gândi la Sophie, care acceptase bucuroasă inelul de la Rhian, convinsă că se mărita cu cavalerul lui Tedros. Sophie, care crezuse că își găsisse dragostea – dragostea *adevărată*, care vedea Binele din ea – și care sfârșise prin a fi luată ostatică de un ticălos mult mai Rău decât ea.

Măcar Rhian n-avea de gând să-i facă rău Sophiei. Nu încă. Avea nevoie de ea.

Pentru ce, Agatha nu știa.

Dar Rhian avea de gând să-i facă rău lui Tedros.

Tedros, care o auzise cu o seară înainte pe Agatha spunându-i Sophiei că fusese un rege de doi bani. Tedros, care acum se îndoia de faptul că prințesa lui credea în el. Tedros, care își pierduse coroana, regatul, poporul și era în mâinile dușmanului pe care chiar ieri îl îmbrățișase ca pe un frate. Un dușman care pretindea acum că e fratele lui.

Agathe i se strânse stomacul. Voia să-l țină pe Tedros în brațe și să-i spună că-l iubește. Că n-avea să se mai îndoiască niciodată de el. C-ar face schimb de vieți cu el dacă ar putea.

„Te voi salva“, își zise Agatha disperată. „Chiar dacă n-am niciun plan și nimeni nu-i de partea mea.“

Până atunci, Tedros trebuia să se țină tare, indiferent ce i-ar fi făcut Rhian și oamenii lui. Tedros trebuia să găsească o cale de a rămâne în viață.

Dacă nu era deja mort.

Într-o clipită, Agatha o luă din nou la fugă, orbită de fulgere, străbătând ultima bucată din Pădurea Știmfelor și apucând-o pe plajele bântuite ale Akgulului, care erau acoperite de cenușă, nu de nisip. Globul de cristal al lui Dovey o trăgea în jos, lovind-o iar și iar în aceeași vânătaie de pe coaste. Trebuia să se odihnească... Nu mai dormise de zile întregi, dar mintea îi lucra fără încetare...

„Rhian a smuls-o pe Excalibur din piatră.

De aia e rege.“

Agatha alergă mai repede.

„Dar cum?

Doamna Lacului i-a spus Sophiei că Șarpele e rege.

Dar Excalibur a crezut că *Rhian* e rege.

Iar Arthur i-a spus lui Tedros că *Tedros* e rege.

Ceva nu-i în regulă.

Ceva nu-i în regulă cu magia.“

Agatha își ținu respirația, pierdută într-un labirint de gânduri. Avea nevoie de ajutor. Avea nevoie de *răspunsuri*.

Căldura umedă lăsă loc unui vânt aspru și apoi ninsorii, iar când pădurea se termină, începu o tundră. Cu mintea înnegurată, se întrebă dacă alergase cu lunile, prin anotimpuri...

Dar în depărtare zări umbra unui castel ale cărui turlle străpungeau norii joși.

„Camelot?“

După toate câte se întâmplaseră, în loc să găsească pe cineva care s-o ajute, oare fugise, de fapt, înspre pericol? Pierduse timpul?

Cu lacrimi în ochi, se dădu înapoi, vrând s-o ia din nou la fugă...

Dar nu mai putea alerga.

Picioarele i se înmuiară și Agatha căzu grămadă în zăpada moale, cu rochia neagră întinsă în jurul ei ca aripile unui liliac. Somnul o lovi repede și greu ca un ciocan în moalele capului.

Visă un turn ce se înălța până la nori, făcut dintr-o mie de cuști de aur. În fiecare cușcă era închis un prieten sau cineva drag – Merlin, Guinevere, Lancelot, profesoara Dovey, Hester, Anadil, Dot, Kiko, Hort, mama ei, Stefan, profesorul Sader, lady Lesso și mulți alții – iar cuștile se clătinau, unele peste altele. În vârf se aflau cușca Sophiei și cea a lui Tedros, gata să se prăbușească primele. Agatha se propti în turnul ce se zguduia și se clătina, ca să-l împiedice să cadă. Așa slăbănoagă și uscățivă cum era, doar trupul ei stătea între prietenii săi și moartea sigură. Dar pe când apucă bine coloana înaltă, deasupra cuștii din vârf apărură o umbră...

Jumătate Leu. Jumătate Șarpe.

Începu să arunce cușcă după cușcă.

Agatha tresări și se trezi lac de sudoare, în ciuda zăpezii. Ridică fruntea și văzu că furtuna trecuse, iar castelul din față se deslușea clar în lumina dimineții.

În fața lui, două porți de fier se deschideau și se închideau, lovindu-se de stânci. Era intrarea în fortăreața albă ce se înălța deasupra unui lac nemișcat și cenușiu.

Agatheii îi stătu inima în loc.

Nu era Camelot.

„Avalon.“

Ceva îi purtase pașii înapoi.

Spre singura persoană care îi putea da răspunsuri.

Cumva înlăuntrul ei existase un plan de la bun început.

— E cineva? strigă Agatha spre apa nemișcată.

Nu se întâmplă nimic.

— Doamna Lacului? Încercă din nou.

Nici măcar o undă.

Neliniștea o sufoca. Cândva, Doamna Lacului fusese cel mai mare aliat al Binelui. De aceea sufletul Agathei o adusese aici. Să primească ajutor.

Dar și Chaddick venise să ceară ajutorul Doamnei Lacului.

Și își găsisese sfârșitul.

Agatha ridică privirea spre scara ce urca în zigzag către turnurile albe. Ultima dată când ajunsese pe țărmurile acestea, era însoțită de Sophie și căutau cadavrul lui Chaddick. Dâre întunecate de sânge încă mai pătau zăpada unde îl găsiseră pe cavalerul ucis al lui Tedros, strângând în mână un mesaj batjocoritor de la Șarpe.

Agatha nu văzuse niciodată chipul Șarpelui. Dar Doamna Lacului îl văzuse când îl sărutase.

Un sărut care îi secase Doamnei puterile și îl trădase pe Regele Tedros.

Un sărut care îl ajutase pe Șarpe să pună un trădător pe tronul lui Tedros.

Pentru că asta era Rhian. Un trădător nemernic care se dăduse drept cavalerul lui Tedros, deși fusese în cârdășie cu Șarpele dintru-nceput.

Agatha se întoarse spre apă. Doamna Lacului îl protejase pe acel Șarpe. Și nu doar atât: se îndrăgostise de el și își pierduse puterile din pricina asta. Se lepădase de o viață întreagă sub semnul datoriei. Agatha simți un fior pe șira spinării. Doamna Lacului ar fi trebuit să fie imună la farmecele Răului. Acum, însă, nu mai era de încredere.

Agatha înghiți în sec.

„N-ar trebui să fiu aici“, își spuse.

Și totuși nu mai avea la cine să apeleze. Trebuia să-și asume riscul.

— Sunt eu, Agatha! strigă. Prietena lui Merlin. Are nevoie de ajutorul tău!

Vocea îi răsună de-a lungul țărmului.

Pe lac apărură vălurile.

Agatha se aplecă. Nu-și văzu decât propria reflexie în apa argintie.

Apoi, chipul din apă începu să se schimbe.

Încetul cu încetul, reflexia Agathe se transformă într-o hoască zbârcită, cu smocuri albe de păr lipite de țeasta cheală și cu pielea de pe pomeți pătată și lăsată. Hoasca se contura amenințător sub apa lacului, ca un trol sub un pod, uitându-se chiorâș la Agatha cu ochii ei reci. Din apă se auzi o voce gravă și distorsionată.

— Am avut o *învoială*. Am *răspuns* la întrebarea lui Merlin, șuieră Doamna Lacului. L-am lăsat să mă întrebe un lucru – *un* lucru – urmând ca el să nu se mai

întoarce niciodată. Acum își încalcă cuvântul trimițându-te pe *tine*? Pleacă. Nu ești binevenită aici.

— Nu m-a trimis el! replică Agatha. Merlin e *prizonier*! În Camelot e un rege nou, pe nume Rhian – i-a închis în temniță pe Tedros, pe Merlin, pe profesoara Dovey și pe toți prietenii noștri. Și Merlin a fost rănit! O să moară dacă nu-l salvez! O să moară și Tedros! Fiul lui Arthur. Regele *adevărat*.

Pe chipul Doamnei nu se citea nici neliniște, nici groază, nici măcar compasiune. Nu se citea... nimic.

— Nu m-ai auzit? Trebuie să-i ajuți! o imploră Agatha. Ai jurat să-l protejezi pe Rege...

— Și *l-am protejat*, îi răspunse Doamna. Ți-am spus când ai fost aici ultima oară. Prin venele băiatului cu mască verde curgea sângele lui Arthur. Și nu doar sângele fiului lui Arthur. Sângele primului său născut. L-am mirosit înainte să-mi pierd puterile. Recunosc sângele Unicului Rege Adevărat.

Făcu o pauză, iar fața i se tulbură.

— A avut și el puteri, băiatul ăsta. Puteri mari. Mi-a simțit secretul: că am rămas singură aici, să protejez regatul, să protejez Binele, în mormântul ăsta rece, de apă... singură... Mereu singură. A știut că mi-aș fi dat magia pe iubire dacă aș fi avut ocazia. El mi-a oferit-o. O ocazie pe care Arthur nu mi-a dat-o niciodată. În schimbul unui sărut, băiatul mi-a promis că voi scăpa de viața asta... Că voi putea merge cu el în Camelot. Că

voi avea parte de iubire. Că voi avea și eu pe cineva doar al meu, cum ai și tu.

Își luă privirea de la Agatha, cocoșându-se mai tare.

— N-am știut că dacă o să renunț la puterile mele o să se întâmple *asta*. Că o să ajung o cotoroanță, mai singură ca niciodată. N-am știut că promisiunea lui era deșartă.

Închise ochii.

— Dar e dreptul lui, desigur. El e regele. Iar eu îl slujesc pe rege.

— Numai că regele *nu* e băiatul pe care l-ai sărutat! *Rhian* e rege! Băiatul căruia i se spune Leul, insistă Agatha. Nu e băiatul care a fost aici! Băiatul pe care l-ai sărutat era *Șarpele*. Te-a sărutat ca să-ți ia magia și să-i fure Binelui din putere. Te-a sărutat ca să-l ajute pe *Leu* să devină rege. Nu înțelegi? Te-a *păcălit*! Și acum trebuie să știu cine e *Șarpele* ăla. Pentru că dacă tu poți fi păcălită, la fel poate fi păcălită și *Excalibur*! Și dacă *Excalibur* a fost păcălită, un ticălos Rău poate ajunge pe tronul lui *Tedros*...

Doamna Lacului se repezi spre Agatha și chipul ei putred ajunsese chiar sub luciul apei.

— Nu m-a păcălit nimeni. Băiatul pe care l-am sărutat avea sângele lui Arthur. Băiatul pe care l-am sărutat era *regele*. Așa că, dacă l-am sărutat pe „*Șarpe*”, așa cum îi zici, atunci *Șarpele* a scos-o pe bună dreptate pe *Excalibur* din piatră și șade acum pe tron.